

Това сме ние

Навсякъде по Земята живеят деца – от морските брегове до високите планини, от джунглите до пустините и дори в мразовитата Арктика. Деца живеят и в малките села, и в големите градове. Навсякъде по света децата са различни – със светла или тъмна кожа, с кафяви или руси коси, със сини или черни очи, с чипи или прави нослета.

Всеки човек е уникален, неповторим – по света няма друг човек, който да изглежда точно като него (освен ако няма брат или сестра близнак). И все пак всички хора си приличаме – всички дишаме, храним се, спим, смеем се и плачем, телата на всички са еднакво устроени и всички се появяваме на този свят по един и същ начин.

Откъде идваме?

Всеки човек, преди да се роди, е бебе в корема на майка си. Там, в торбичка, наречена утроба (или матка), е в безопасност, докато порасне достатъчно, за да заживее във външния свят. Бебето расте в майчината утроба 9 месеца и постепенно се превръща от една мъничка яйцеклетка в човече. Далеч преди раждането си то вижда и чува, дори смуче палчето си!

С ултразвуков апарат лекарят може да види бебето в корема на майката и да му направи снимка.

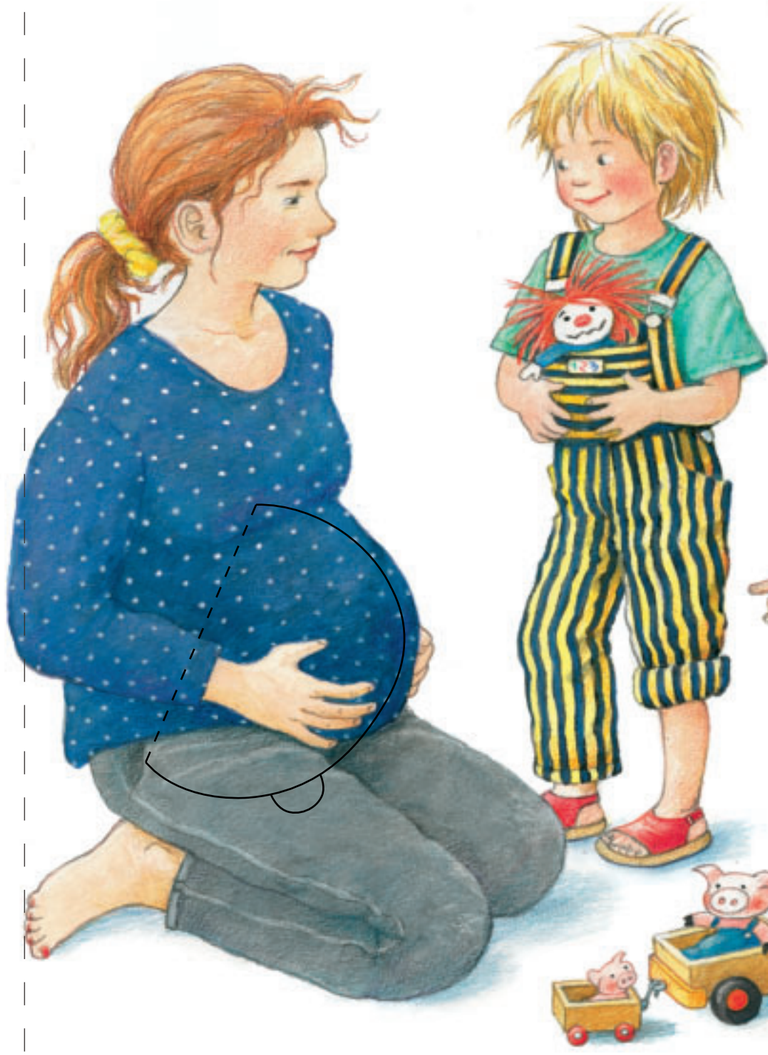

Майката на Ники скоро ще има бебе. Понякога тя позволява на Ана и Ники да усетят как то рита в корема ѝ.

Как виждаме и чуваме?

Усещаме уханието на чая и сладостта на меда, наслаждаваме се на красивото цвете и на докосването до меката плюшена играчка, чуваме бръмченето на комара. Възприемаме околния свят чрез сетивните си органи – очите, ушите, носа, кожата и езика.

Когато погледнем някакъв предмет, светлината, която го осветява, попада в очите ни. В тях има зрителни рецептори, светлината ги дразни и ги кара да изпращат съобщения до мозъка. Той ги обработва и ние виждаме – колко голям е предметът и дали се движи, какви са формата и цветът му.

Нервите отвеждат съобщенията от сетивните органи до мозъка.

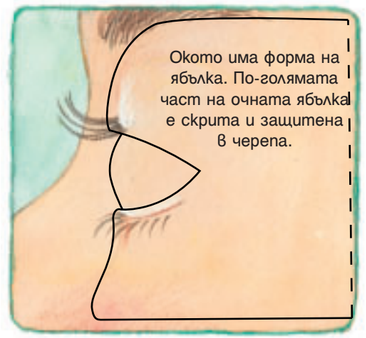

Очите ни са особено чувствителни органи. Клепачите, миглите и сълзите ги предпазват от замърсяване и ги поддържат влажни. Зеницата – малката черна точка в средата на окото, е отворче, през което светлината достига до рецепторите във вътрешността на окото.

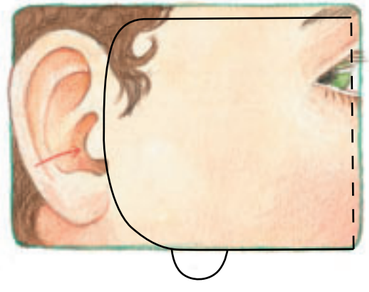

Ушната мида улавя звуците и ги насочва навътре в ухото. Звуците дразнят слуховите рецептори – карат ги да изпращат съобщения до мозъка.

Можеш ли да квакаш като жаба и да бръмчиш като хеликоптер?

Вкус, мирис, допир

Чрез кожата усещаме дали нещо е топло или студено, гладко или грапаво, меко или твърдо. Особено чувствителни са връхчетата на пръстите и устните ни.
По езика имаме подутинки – като пъпчици. В тях има вкусови рецептори. Те се дразнят от веществата в храната и изпращат до мозъка съобщения дали нещо е сладко или кисело, солено или горчиво.

Безброй обонятелни рецептори в носа съобщават на мозъка дали нещо ухае или вони.

Разгледайте внимателно животните. Затворете очи и ги опипайте. Различавате ли ги?

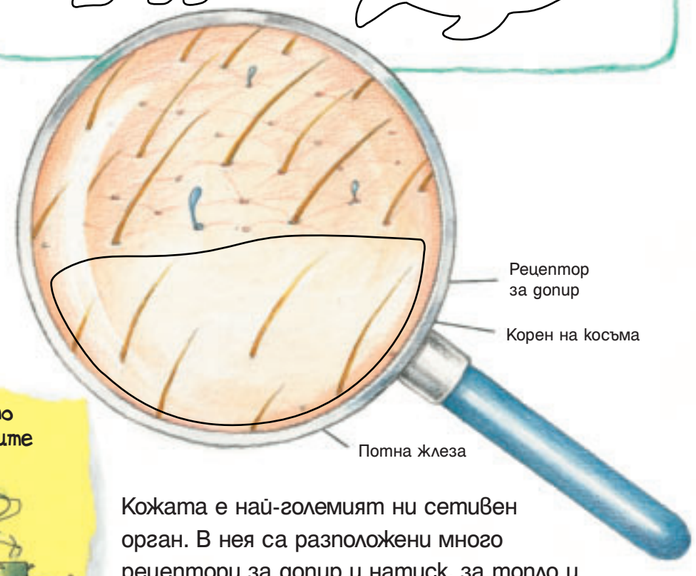

Кожата е най-големият ни сетивен орган. В нея са разположени много рецептори за допир и натиск, за топло и студено. Кожата обвива цялото тяло и предпазва вътрешните органи от наранявания и микроби.

Възприемаме вкуса на храната, след като мозъкът обработи съобщенията от вкусовите и обонятелните рецептори. Затова когато при хрема носът ни е запушен, храната ни се струва безвкусна.

